

Arrest

nr. 262 806 van 21 oktober 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. SIMONE
Stanleystraat 62
1180 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 juli 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden *zonder* bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat I. SIMONE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 januari 2021 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 15 juli 2021 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22.1.2021 werd ingediend door:

Naam: T. (..)

Voorna(a)m(en): A. (..)

Nationaliteit: Guineeër

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Conakry

RR: xxxxxxxxxxxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (..)

om de volgende reden geweigerd: De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische moeder, de genaamde B., F. (..) (RR. xxxxxxxxxxxx) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980. Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: 'de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hen voegen. '

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat: 'als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Verder vinden we in art. 52 §2 van het KB van 8.10.1981: 'Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet.

In artikel 41, tweede lid van de wet van 15.12.1980 staat vervolgens: Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, §2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (...).

Vooreerst wat betreft de identiteit van betrokkene. Ter staving van zijn identiteit legt hij enkel een consulaire kaart voor, alsook een attest van de Guinese ambassade waarin is opgenomen dat paspoorten, sinds ze biometrische gegevens bevatten, enkel kunnen afgeleverd worden in Guinee. Dat wil dus zeggen dat betrokkene geen paspoort voorlegt ter identificatie. Een consulaire kaart kan daar niet als plaatsvervangend worden aanvaard. De kaart moet zijn afgeleverd puur op verklaring van betrokkene, gezien hij schijnbaar ook geen vervallen paspoort heeft voorgelegd. De Guinese autoriteiten hebben derhalve betrokkene niet geïdentificeerd om die kaart uit te reiken. Indien de Guinese autoriteiten betrokkene niet kunnen identificeren, kan bezwaarlijk gesteld worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken die zou kunnen doen. Dit maakt uiteraard ook dat de afstamming tegenover de Nederlandse dame niet kan worden beschouwd als bewezen. Indien betrokkene zich niet kan identificeren, kunnen we helemaal niet vaststellen dat de voorgelegde 'Jugement Supplétif en de bijhorende 'transcription' wel degelijk over betrokkene gaat.

Overigens dient opgemerkt te worden dat betrokkene ouder is dan 21 jaar en dus ten laste moet zijn van de referentiepersoon, dit overeenkomstig artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980. Dit veronderstelt dat betrokkene van in zijn land van herkomst of origine en voorafgaandelijk aan de aanvraag gezinshereniging ten laste is van de referentiepersoon. Betrokkene heeft helemaal geen bewijzen voorgelegd waaruit blijkt dat hij onvermogen was in het land van herkomst en tijdens zijn verblijf aldaar materieel/financieel ten laste was van de referentiepersoon voorafgaandelijk aan zijn komst naar België. De toelichting daarover door de advocaat, is ook slechts een verklaring op eer. De brief van het Rode Kruis waaruit blijkt dat de Nederlandse referentiepersoon haar zoon liet opsporen doet geen afbreuk aan deze vereiste. Uiteindelijk is zo'n brief ook maar gebaseerd op een verklaring op eer door de moeder. In hoeverre zij daadwerkelijk geen contact meer had met haar zoon, niet meer wist waar hij verbleef, kan daarmee niet als 'bewezen' worden beschouwd. Op zich doet het ook geen afbreuk aan de wettelijke vereiste dat er dient aangetoond te worden dat betrokkene reeds ten laste was van in het land van herkomst of origine.

Er werden verder een aantal documenten voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene heden in België ten laste zou moeten zijn, ook dat is echter maar de vraag. Betrokkene legt immers zelf voor dat hij bijna een jaar in het opvangcentrum heeft verbleven in België als asielzoeker. Wat de treintickets en de lijnkaartjes moeten aantonen is ons niet bekend. Met de kassatickets wenst de referentiepersoon mogelijks aan te tonen dat ze aankopen voor betrokkene heeft gedaan, maar dat valt uiteraard niet van

kassatickets af te leiden. Je kan aan de hand van de kassatickets niet zien wie de kledij, de schoenen en de 1 Phone heeft aangekocht, noch wie ze heden gebruikt. Dan is er nog een bewijs van overschrijving van 3 keer 100 euro van de referentiepersoon aan betrokkene en een huurcontract op naam van de referentiepersoon, waar betrokkene eveneens woonachtig is. Op zich kan dit wel als een begin van bewijs worden beschouwd wat betreft de situatie in België, echter het is wel degelijk de bedoeling dat de afhankelijkheid reeds van in het land van herkomst of origine wordt bewezen.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Zonder een daadwerkelijk bewijs van identiteit en nationaliteit, alsook bewijzen van afhankelijkheid van in het land van herkomst of origine, heeft het geen nut een nieuwe aanvraag tot verblijf in te dienen als gezinslid van de Nederlandse referentiepersoon."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"EERSTE MIDDEL:

- schending van de artikelen 40bis en 40ter Vreemdelingenwet,
- artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en
- kennelijke appreciatiefout en schending van de formele en materiële motiveringsplicht, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen. schending van het gelijkheidsbeginsel

1.

Artikel 52 bepaalt het volgende:

§" 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden " Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter. (...)

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonst controle niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42. van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken. "

2.

De overige aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Deze motiveringsplicht heeft drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn,
2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit,
3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden.

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan eisende partij niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn. maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

3. De referentiepersoon is een Nederlander

In de bestreden beslissing staat vermeld:

"Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische moeder, de genaamde B., F. (..) (...) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 7° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: 'de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft : de familieleden vermeld in artikel 40b is §2, eerste lid. 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hen voegen. '"

In casu betreft de referentiepersoon evenwel niet een persoon met de Belgische nationaliteit.

De referentiepersoon is de moeder van eisende partij, de genaamde B. F. (..) en zij heeft de Nederlandse nationaliteit.

Verwerende partij verwijst evenwel naar de Belgische nationaliteit van de referentiepersoon en verwijst daarnaast naar artikel 40ter en de voorwaarden hierin vervat.

De motivering klopt aldus helemaal niet. Daarnaast blijkt dat de zorgvuldigheidsplicht in dit dossier niet werd nageleefd.

In welke mate werd het dossier nu eigenlijk beoordeeld enkel rekening houdend met de Nederlandse nationaliteit is ook geheel onduidelijk en blijkt alleszins niet uit de bestreden beslissing die ook verwijst naar een Belgische nationaliteit van de referentiepersoon die evenwel de Nederlandse nationaliteit bezit.

Het middel is dan ook geschonden en gegrond.

4. Het ten laste zijn

In de beslissing is verwerende partij van oordeel dat diende aangetoond te worden dat eisende persoon zowel in het verleden als in het heden ten laste is geweest van de referentiepersoon.

Verwerende partij betwist niet dat er minstens een begin van bewijs is geleverd dat eisende partij ten laste is van zijn moeder.

Eisende partij volgt de redenering van verwerende partij niet.

*

Eisende partij is van oordeel dat op basis van alle elementen en documenten in het dossier ten genoegen van recht is aangetoond dat eisende partij ten laste is van zijn moeder.

Zodra moeder en zoon elkaar hebben gevonden, is de zoon ook bij de moeder komen inwonen.

Er kan geen discussie zijn over het feit dat de zoon ten laste is van zijn moeder.

Er kan geen discussie zijn over het feit dat eisende partij zich gevoegd heeft bij zijn moeder.

Er worden in dit kader geen andere voorwaarden gesteld door de wet, alleszins blijkt dit niet uit de bestreden beslissing dat dit de wet bijkomende voorwaarden stelt.

In de wet staat immers vermeld dat eisende partij "te hunnen laste zijn", "hen begeleiden" "of zich bij hen voegen", moet zijn van de referentiepersoon.

Meer specifiek, artikel 40bis, §2. 3° Vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn. die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt. zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en. indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven; (...)

Eigen onderlijning

In casu staat niet vermeld dat de eisende partij het bewijs moet leveren van het ten laste zijn van de referentiepersoon verder naar het verleden toe of zelfs in het land van oorsprong, zoals verwerende partij eist.

Eisende partij is ten laste van de referentiepersoon, zoals aangetoond met de documenten in het dossier en heeft zich bovendien bij de referentiepersoon gevoegd. Eén van deze 2 situaties is reeds voldoende volgens de wet.

Eisende partij voldoet dan ook derhalve aan de voorwaarden van artikel 40bis Vreemdelingenwet.

In elk geval en ondergeschikt, dient te worden geoordeeld dat de eis van verwerende partij onredelijk is en onmogelijk om hiervan het bewijs te leveren.

In het schrijven van de raadsman welke werd overhandigd op het moment van de aanvraag werd dit ook zo gemotiveerd:

“Cliënt legt een attest van het Belgisch Rode Kruis van 7 januari 2020 voor (stuk 10).

Mevrouw F. B. (..) heeft een aanvraag tot opsporing van haar zoon gedaan Restoring Family Links van het Rode kruis.

Cliënt, de heer T. Ab. (..), werd pas teruggevonden op 19.03.2019 dankzij RFL. en het contact werd hersteld op 23.11.2019 (...).

Cliënt was zelf ook op zoek naar zijn moeder en was in België aangekomen om een asielaanvraag in te doen en op 26.12.2018. Hij werd gehuisvest in het centrum van het Rode Kruis tot 22.11.2019, te weten de avond dat ze zijn moeder hadden gevonden (stuk 11).

Het was dan ook voor mevrouw B. (..) onmogelijk om bewijzen bij te brengen dat haar zoon voor aankomst in België ten laste was, aangezien zij niet wist waar haar zoon verbleef en zij zelf erkend was als vluchteling in Nederland.

Sinds de hereniging draagt mevrouw B. (..) wel alle huishoudelijke kosten (stuk 12).

Zij heeft intussen ook een zakgeldrekening geopend voor cliënt, waarop ze maandelijks een bedrag van 100 EUR stort (stuk 13).”

Deze motivatie wordt hier hernomen.

Het middel is gegrond en de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

5. De identiteit

Ook de identiteit van eisende partij werd aangetoond.

Het gaat niet op om elk document apart te beoordelen doch alle documenten die de identiteit bewijzen moeten samen worden beoordeeld.

Eisende partij verwijst opnieuw naar het schrijven van de raadsvrouw die was toegevoegd aan zijn aanvraag en waarin hieromtrent wordt gesteld:

“Cliënt zal zijn consulaire identiteitskaart (stuk 1) en een attest van de ambassade van de Republiek Guinee (stuk 2) voorleggen.

Zoals u kunt vaststellen, worden de paspoorten die thans biometrisch zijn, alleen in Guinee afgegeven door de bevoegde diensten.

Het bewijs van de identiteit van cliënt wordt echter genoegzaam geleverd door de overlegging van zijn consulaire identiteitskaart die is afgegeven door de ambassade van de Republiek Guinee te Brussel. ”

Bovendien wordt daarnaast de geboorteakte bijgebracht.

Tot slot wijst eisende partij erop dat de consulaire identiteitskaart een officieel document betreft van de Republiek van Guinee, die niet lichtzinnig wordt afgeleverd.

Nergens uit blijkt dat dit document wordt afgeleverd enkel op verklaring van betrokkene en zonder enige vorm van onderzoek en dus aldus zonder dat de identiteit van eisende partij zou zijn aangetoond.

Dit is een onterechte afleiding die verwerende partij maakt doch die nergens uit blijkt.

Er is geen enkele reden aanwezig om te twijfelen aan het document noch aan de inhoud van het officieel document.

Het middel is dan ook ernstig en gegrond.

6.

Minstens dient te worden geoordeeld dat de criteria die verwerende partij in casu, rekening houdend met alle gegevens in deze zaak, hanteert, veel te streng zijn.

Eisende partij is dan ook van oordeel dat de motivatie van verwerende partij niet kan worden weerhouden en deze dan ook de vernoemde artikelen en beginselen heeft geschonden.

7.

Ondergeschikt, minstens had de verwerende partij om aanvullende informatie kunnen vragen, of vragen om bepaalde zaken aangaande de persoonlijke concrete situatie van eisende partij te verhelderen of te verduidelijken of toe te lichten.

Verwerende partij erkent immers dat er documenten werden neergelegd in het dossier.

Verwerende partij houdt evenwel met deze documenten geen rekening omdat de documenten elk apart worden beoordeeld door de verwerende partij.

Zij doet evenwel geen enkele moeite om andere documenten van eisende partij te bekomen.

Deze vraag zou wel aangewezen zijn, gezien eisende partij niet weet welke andere documenten hij nog zou moeten bijbrengen.

8.

Het middel is gegrond. “

2.2. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

2.4. De Raad wijst erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

2.5. De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de in casu toepasselijke artikelen.

Artikel 40bis van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 1

Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(..)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

2.6. De Raad stelt samen met de verzoekende partij vast dat verwerende partij ten onrechte in de bestreden beslissing eveneens verwijst naar artikel 40ter van de vreemdelingenwet en stelt dat de referentiepersoon een Belg is terwijl in werkelijkheid de referentiepersoon een Nederlands onderdaan is. Evenwel doet dit geen afbreuk aan het gegeven dat ook voor de descendent van een Nederlands onderdaan artikel 40bis, §2, 3° van de vreemdelingenwet geldt, waarnaar de verwerende partij ook

verwijst in de bestreden beslissing. De materiële vergissing in de bestreden beslissing waar ook verwezen wordt naar artikel 40ter van de vreemdelingenwet heeft verzoekende partij bijgevolg op geen enkele wijze in haar belangen geschaad.

2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een Nederlander indiende, met name in functie van gezinshereniging met haar Nederlandse moeder. Aangezien verzoekende partij ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, in casu haar Nederlandse moeder.

2.8. Opdat kan worden aanvaard dat verzoekende partij ten laste is van haar Nederlandse moeder dient het bewijs voor te liggen dat zij materieel wordt ondersteund door de Nederlandse ascendent die in België verblijft omdat zij niet in haar eigen basisbehoeften kan voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat van in het land van oorsprong of herkomst.

Aangezien artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van bepalingen van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Pb.L. 29 juni 2004, afl. 229/35; zie samenvatting en memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2006-2007, doc. nr. 51-2845/1), vermag de Raad wat betreft de interpretatie van het begrip “ten laste” te verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, par. 35-36 en 43).

Daarin wordt uitdrukkelijk gesteld dat onder ‘*te hunnen laste komen*’ moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Er dient te worden nagegaan of er aldus sprake is van ‘*een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid*’ (cf. HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007). Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 2007, 43).

Ook uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12 van 16 januari 2014) blijkt:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

De verwerende partij heeft de door de verzoekende partij aangehaalde wetsbepalingen aldus niet geschonden door erop te wijzen dat verzoekende partij om als ‘*ten laste*’ te kunnen worden beschouwd een afhankelijkheidsrelatie dient aan te tonen tussen haarzelf en de referentiepersoon in haar land van herkomst. Door aldus te oordelen, heeft verwerende partij immers een interpretatie gegeven aan het begrip ‘*ten laste*’ dat in overeenstemming is met deze die aan dit begrip wordt gegeven door het Hof van Justitie van de Europese Unie dat aangaf dat “[d]e situatie van afhankelijkheid moet [...] bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman; zie ook: RvS 12 november 2013, nr. 225.447). Het loutere feit dat een vreemdeling in illegaal verblijf onderdak krijgt van

een familielid in België, houdt niet in dat vaststaat dat deze vreemdeling voorheen in zijn land van herkomst ten laste was van dit familielid en dat hij een recht op verblijf kan laten gelden met toepassing van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij betwist niet dat zij het bewijs niet heeft geleverd dat zij in het land van herkomst ten laste was van haar moeder. Haar betoog dat dit omwille van de feitelijke omstandigheden die haar zaak kenmerken gelegen is, met name dat zij en haar moeder elkaar pas terugvonden op 19 maart 2019, doet aan de wettelijke vereiste dat zij als meerderjarige descendent ouder dan 21 jaar moet aantonen dat zij reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon geen afbreuk. Indien zij dat niet kan aantonen, dan voldoet zij niet aan de wettelijke vereiste om gezinshereniging te bekomen. Uit niets blijkt immers dat de wetgever wat dat betreft een uitzondering heeft willen voorzien (cfr. RvS, 29 mei 2018, nr. 241.649). De verwerende partij motiveert dan ook geheel terecht: *“Betrokkene heeft helemaal geen bewijzen voorgelegd waaruit blijkt dat hij onvermogen was in het land van herkomst en tijdens zijn verblijf aldaar materieel/financieel ten laste was van de referentiepersoon voorafgaandelijk aan zijn komst naar België. De toelichting daarover door de advocaat, is ook slechts een verklaring op eer. De brief van het Rode Kruis waaruit blijkt dat de Nederlandse referentiepersoon haar zoon liet opsporen doet geen afbreuk aan deze vereiste. Uiteindelijk is zo'n brief ook maar gebaseerd op een verklaring op eer door de moeder. In hoeverre zij daadwerkelijk geen contact meer had met haar zoon, niet meer wist waar hij verbleef, kan daarmee niet als ‘bewezen’ worden beschouwd. Op zich doet het ook geen afbreuk aan de wettelijke vereiste dat er dient aangetoond te worden dat betrokkene reeds ten laste was van in het land van herkomst of origine.”* (eigen onderlijning).

2.9. De verwijzing naar het feit dat verzoekende partij aldus sinds eind 2019 haar Nederlandse moeder heeft teruggevonden en deze bepaalde kosten voor verzoekende partij op zich neemt in België, is dan ook niet dienstig om aan te tonen dat zij voldoet aan de voorwaarde van het ten laste zijn, daar dit reeds het geval moet geweest zijn in het herkomstland. De verwerende partij motiveert dan ook geheel terecht dat *“het is wel degelijk de bedoeling dat de afhankelijkheid reeds van in het land van herkomst of origine wordt bewezen”*.

2.10. Verzoekende partij maakt met haar verwijzing naar de door haar voorgelegde stukken en haar betoog geenszins aannemelijk dat het motief dat zij niet heeft aangetoond ten laste te zijn van de Nederlandse referentiepersoon kennelijk onredelijk of met miskenning van de ter zake geldende wettelijke bepaling is genomen.

2.11. Waar zij nog stelt dat de verwerende partij om bijkomende informatie had kunnen vragen wijst de Raad erop dat, naast het feit dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt welke informatie zij nog had kunnen aanbrengen die een andere beoordeling toelaten nu zij zelf toegeeft dat het haar onmogelijk is te bewijzen dat zij in het herkomstland ten laste was van de Nederlandse referentiepersoon, het de verzoekende partij is die een aanvraag indient en het haar in dat kader toekomt alle nuttige elementen die zij van belang acht ter kennis te brengen van de verwerende partij. Dit kadert in de wederkerige zorgvuldigheidsplicht.

2.12. De Raad wijst erop dat het motief dat verzoekende partij niet heeft aangetoond ten laste te zijn van de Nederlandse referentiepersoon een determinerend motief betreft. Nu verzoekende partij er niet in slaagt afbreuk te doen aan dit motief, is haar betoog inzake haar identiteit gericht tegen een overtollig motief. De Raad ziet dan ook geen noodzaak om deze kritiek te bespreken.

2.13. Waar verzoekende partij nog een schending van het gelijkheidsbeginsel aanhaalt, laat zij na uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing een schending van voormeld beginsel inhoudt. Het middel is in de aangegeven mate dan ook onontvankelijk.

2.14. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.15. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“TWEEDE MIDDEL: schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel

Verwerende partij heeft het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van eisende partij en de elementen van dit dossier.

De verwerende partij heeft de plicht diens beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding.

Er moet geval per geval gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Eisende partij verwijst naar de uiteenzetting hierboven en herneemt die eveneens onder dit tweede middel.

Het staat vast dat verwerende partij onzorgvuldig te werk is gegaan en alles behalve redelijk is geweest.

Verwerende partij heeft onvoldoende rekening gehouden met de gegevens in deze zaak en is in elk geval veel te streng geweest wat betreft diens beoordeling van de gegevens in deze zaak.

Elk document moet niet apart beoordeeld worden, doch de documenten moeten worden beoordeeld in het licht van alle documenten en dus het volledige dossier moet in zijn geheel worden beoordeeld.

Uit het geheel van de documenten en dus uit het geheel van het dossier blijkt juist dat de referentiepersoon de Nederlandse nationaliteit heeft én dat eisende partij ten laste is van zijn moeder én dat de identiteit is aangetoond (zie hieromtrent supra).

Had verwerende partij vragen of twijfels, dan heeft zij minstens de plicht om bijkomende informatie of een verheldering te vragen.

Dit heeft zij niet gedaan.

De beslissing van verwerende partij moet om deze redenen vernietigd worden, gezien het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel werden geschonden."

2.16. De Raad verwijst naar zijn bespreking van het eerste middel. Verzoekende partij toont met haar betoog geen schending van het zorgvuldigheids- of het redelijkheidsbeginsel aan.

2.17. Het tweede middel is ongegrond.

2.18. In een derde middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"DERDE MIDDEL: schending van het artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet

Eisende partij heeft alhier diens familiaal en sociaal leven uitgebouwd. Het centrum van diens sociale en economische belangen ligt nu in België. Hieromtrent kan er geen enkel discussie zijn. gezien zij de eisende persoon ook bij diens moeder, de referentiepersoon, woont.

Via het Rode Kruis zijn moeder en zoon herenigd. De zoon werd gevonden op 19.11.2019 en het contact werd hersteld op 23.11.2019. Sindsdien verblijft eisende partij bij zijn moeder maar hij verblijft al langer in België, zoals ook blijkt uit het dossier.

Eisende partij heeft hier geen bron van inkomsten en is financieel afhankelijk van diens moeder. Hij is gedomicilieerd bij diens moeder. De moeder betaalt alle kosten en heeft ook een rekening geopend voor zijn zoon waarop zij maandelijks zakgeld stort.

Bovendien behoort eisende partij tot het kerngezin, hoewel dit in het kader van artikel 8 EVRM niet vereist is. Artikel 8 EVRM beschermt ook het familieleven en het privéleven en het gezinsleven.

Een terugkeer naar het land van herkomst zal hem dan ook onnoemelijk veel schade brengen. Een terugkeer zal het gevolg zijn van huidige beslissing gezien verwerende partij de beslissing neemt tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Deze situatie valt onder artikel 8 EVRM.

Naast het recht op eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven beschermt artikel 8 EVRM ook het recht op de eerbiediging van het privéleven.

Het begrip "privéleven" omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen.

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven. zijn huis ".

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2° EVRM.

Huidige beslissing is volgens de mening van eisende partij in strijd met de Verdragsrechtelijke bepalingen als bepaald in artikel 8 EVRM (Recht op privéleven en gezinsleven).

De regels die het recht vermeld in artikel 8.1 EVRM beperken, dienen overeenkomstig art. 8.2. EVRM:

- 1. duidelijk te zijn (legaliteit),
- 2. strekken tot bescherming van legitieme belangen en dus niet gebaseerd zijn op willekeur,
- 3. noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (noodzakelijkheid).

Uit het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven vloeit overigens niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmenging in het gezinsleven te onthouden, maar ook een actieve verplichting, met name die maatregelen nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven.

Dat er bovendien geen grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij eisende partij zou worden veroorzaakt door het feit dat eisende partij voor onbepaalde tijd het land zou moeten verlaten ten gevolge van de beslissing gezien het verblijf wordt geweigerd, en anderzijds het door verwerende partij nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

Eisende partij is derhalve van oordeel dat artikel 8 EVRM werd geschonden.”

2.19. Waar de verzoekende partij de schending aanhaalt van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat dit artikel betrekking heeft op een verwijderingsmaatregel en in casu geen verwijderingsmaatregel voorligt. De aangevoerde schending van voormeld artikel is dan ook onontvankelijk.

2.20. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze, in acht genomen de omstandigheden van de zaak.

In casu voert de verzoekende partij aan dat zij haar familiaal en sociaal leven in België heeft uitgebouwd en dat zij bij haar moeder woont die haar financieel ondersteunt.

De Raad wijst erop dat het loutere gegeven dat verzoekende partij ingeschreven is op hetzelfde adres als haar Nederlandse moeder niet volstaat om het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven

in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te tonen. De rechtspraak van het EHRM stelt duidelijk dat andere familierelaties, zoals de relaties tussen ouders en meerderjarige kinderen, bijkomende elementen van afhankelijkheid vereisen die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 33; EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, § 34). De verzoekende partij toont zulke bijkomende elementen van afhankelijkheid in casu niet aan. De verzoekende partij voert aan dat haar moeder financieel voor haar instaat, doch uit de bestreden beslissing blijkt dat zij niet heeft aangetoond dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen haarzelf en de referentiepersoon in het herkomstland of land van origine, zodat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat zij effectief ten laste was van de referentiepersoon. Uit het eerste middel is gebleken dat de verzoekende partij geenszins heeft aangetoond dat deze motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn. Waar de verzoekende partij stelt dat sinds haar hereniging in België met haar moeder zij financieel ondersteunt wordt door haar moeder blijkt nergens uit dat zij als 23-jarige niet in staat is om op zelfstandige wijze in het herkomstland te leven. Er dient immers aangenomen te worden dat verzoekende partij in het herkomstland perfect in staat bleek te zijn in haar levensonderhoud te voorzien zonder de hulp daartoe te behoeven van haar Nederlandse moeder. Nu zij het overgrote deel van haar leven in Guinee doorgebracht heeft, daar waar zij slechts (ongeveer) twee jaar en acht maanden in België in een preciaire verblijfssituatie heeft geleefd, kan aangenomen worden dat zij in staat is om zich opnieuw in Guinee te vestigen. Het loutere feit dat verzoekende partij ervoor gekozen heeft om in België te komen inwonen bij haar moeder en dat deze mogelijks bepaalde zaken alhier voor haar betaalt, maakt niet dat daaruit blijkt dat verzoekende partij een bijzondere afhankelijkheid van haar moeder vertoont derwijze dat zij niet terug kan naar het herkomstland. Immers toont verzoekende partij niet aan dat zij in het herkomstland ten laste was van haar Nederlandse moeder. Het bestaan van een beschermenswaardig familieleven met haar Nederlandse moeder kan dan ook niet aangenomen worden (cfr. RvS van 2 mei 2018, nr. 12820 (c)).

Verzoekende partij maakt voorts niet aannemelijk dat zij enige andere wel beschermenswaardige gezins- of familierelatie heeft op het Belgische grondgebied in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Voor zover de verzoekende partij verwijst naar haar privéleven, wijst de Raad erop dat verzoekende partij geen enkel concreet gegeven bijbrengt waaruit het bestaan van een beschermenswaardig privéleven moet blijken. De Raad benadrukt dat verzoekende partij pas sinds eind 2018 op het Belgische grondgebied verblijft en dit dan nog in een illegale, minstens preciaire verblijfssituatie. Er blijkt niet dat zij in deze korte tijdspanne dermate professionele, sociale of culturele banden met de Belgische samenleving is aangegaan waardoor kan gesproken worden van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verder blijkt ook niet dat, voor zover zij al gewag zou kunnen maken van een beschermenswaardig privéleven, *quod non*, zij dit privéleven niet elders kan verderzetten of uitbouwen. Verzoekende partij beperkt zich slechts tot de stelling dat zij in België haar leven heeft opgebouwd, doch de Raad ziet niet in waarom dit gegeven, voor zover al aangenomen kan worden dat verzoekende partij hier een privéleven heeft opgebouwd, nu verzoekende partij dit niet concretiseert en de normale binding die ontstaat met België enkel door het langdurige verblijf hier te lande op zich niet voldoende is om een schending van het privéleven aan te nemen, verhindert dat zij haar privéleven verder zet in het herkomstland. Immers heeft verzoekende partij het overgrote deel van haar leven in het herkomstland doorgebracht. Een illegaal, minstens precair, verblijf van twee jaar en acht maanden in België kan hier bezwaarlijk tegen opwegen.

Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt ook in dit verband niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat er heden in hoofde van de Belgische staat een positieve verplichting bestaat. Een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoekende partij enerzijds, die in se erin bestaan om verder in België te verblijven hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden gesteld in de vreemdelingenwet en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet uit de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 8 van het EVRM ligt geenszins voor.

2.21. Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER